

Quê Hương, ta yêu người

Par Nguyễn Thanh Dục (JJR 63)

Tâm bỏ nước ra đi hơn một phần tư thế kỷ. Nhưng anh vẫn nhớ đến Quê-Hương hằng ngày, hằng giờ, thậm chí ngay trong khi viết những dòng chữ này. Có những lúc Tâm lái xe trên xa-lô bên Mỹ mà cứ tưởng như mình đang trên những con đường đông đúc của Saigon hoa lệ, hòn ngọc Viễn Đông của một thuở nào. Nhìn người Mỹ mà cứ ngỡ là người Việt thân thương, quen biết. Những con đường ở Việt-Nam là điển hình cho nỗi nhung nhớ của Tâm.

Khi còn ở Tiểu-Học và Trung-Học, Tâm thích "**con đường thềm muốn**" chung quanh trường với hàng cây me già. Đến cuối mùa hè, trái me chín rớt lộp độp xuống đường sau vài cơn gió mạnh lướt qua. Tâm hằng say, vui sướng xung phong cùng chúng bạn chạy ra ngoài đường bắt kẻ hiểm nguy để giành giật cho được những trái me ngọt ngào chín cây.

Lớn lên, khi vào Đại Học, thì có "**con đường suy tư**" từ nhà xuyên qua hồ Hồ-Xuân-Hương, đi ngang qua Giáo Hoàng Chung Viện đến Viện Đại Học Dalat. Có lúc, nhìn thấy sự thư thả, thánh thiện bên ngoài của các học viên Chung Viện, Tâm có thoáng nghĩ muốn đi tỵ. Có lẽ còn nặng nợ đời nên đến ngày hôm nay Tâm vẫn chưa mặc áo dòng.

Rồi đến "**con đường tình yêu**", đường Trần Hưng Đạo, dẫn đến trường đón em tan học về. Hoặc đợi em ở dưới bóng cây Mimosa để dẫn em đi phố và xem chiếu bóng cuối tuần. Một con đường mà Tâm đi lạc nhiều lần nhưng vẫn chưa tìm được lối ra. Hai bên đường có nhiều biệt thự xinh đẹp làm Tâm thềm muốn ngày nào đó sẽ làm chủ được một căn nhà tương tự với đủ loài hoa và cây ăn trái.

Sau này, ra trường vào quân đội, trại quân của Tâm nằm cạnh bên sông Thị Nghè. Chàng với một người bạn dựng lên một căn chòi đủ để che nắng che mưa nằm bên bờ sông, tạm trú những lúc đi ứng chiến. "**Giòng sông kỷ niệm**" ăn sâu vào trí nhớ Tâm lúc đó. Có lúc chàng ghiền chơi Domino với bạn bè đến nỗi không bị ứng chiến cũng vào trại.

Giải ngũ, Tâm lại được hân hạnh trở lại nơi sinh của mình, ở Mỹ Tho. Và con đường chàng thích nhất là từ Mỹ-Tho đi Gò Công. "**Con đường Quê Hương**" với nhà tranh vách đất núp dưới rặng tre dừa kèm vài bụi chuối, với ruộng vườn cò bay thẳng cánh. Có những chiếc xe ngựa chở đầy khách bộ hành chất phát và luôn luôn tươi cười. Có vài chiếc xe bò chậm rãi, thông dung như không định hướng. Ôi những con đường quê hương! Người Tây Phương có câu "**con đường nào cũng đưa về La Mã**", Tâm muốn sửa lại là "**con đường nào cũng đưa ta về Quê Hương, Quê Hương Việt-Nam**".

"**Quê Hương, ta yêu người**".

